

Kamer der Volksvertegenwoordigers		Chambre des Représentants	
Zittingsjaar 1932-1933	N° 153	Session de 1932-1933	PROJET DE LOI N° 102 (1930-1931).
WETSONTWERP N° 102 (1930-1931).			

WETSONTWERP

tot wijziging van artikel 22 der wet van 30 December 1929,
op de vergoeding der schade voortspruitende uit arbeids-
ongevallen overkomen aan de zeelieden.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE (1) UITGEBRACHT
DOOR DEN HEER **MARCK**.

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

De Wet van 30 December 1929 op de vergoeding der schade voortspruitende uit de arbeidsongevallen aan de zeelieden overkomen regelt, in haar derde hoofdstuk, de arbeidsongevallenverzekering der visschers.

Zij voorziet, inderdaad, in haar artikel 20, voor de reeders ter visscherij — de reeders-stuurlieden inbegrepen — de verplichting aan te sluiten bij de door haar ingestelde « Gemeenschappelijke kas voor de Zeevisscherij » en, in die kas — welke in bepaalde gevallen op staatssteun kan aanspraak maken —, eene jaarlijksche bijdrage te storten per ingescheepten man. Het bedrag dier bijdrage wordt bij Koninklijk Besluit vastgesteld.

**

Artikel 22 derzelfde wet vermindert echter gezegde bijdrage tot de helft voor den reeder-stuurman die zijn eigen boot uitbaat hetzij alléén hetzij met eene bemanning wier leden al of niet geassocieerd zijn.

Waarom die gedeeltelijke vrijstelling van de jaarlijksche taks voor die bepaalde reeks reeders? Omdat de wetgever van 1929 — zoowel als de Bijzondere Commissie welke voormelde wet heeft voorbereid eene beschermingsmaatregel heeft meenen te moeten nemen ten gunste van de kleine bodems — waartusschen de booten voor de garnalenvangst — in andere woorden — den last der ongevallenverzekering minder zwaar heeft willen doen wegen op het klein zee-eigendom der nederige zeearbeiders.

**

(1) De Commissie bestond uit de heeren Anseele, voorzitter, Brusselmans, Debruyne (R.), De Schrijver, Eekelers, Joris, Marck, Mariën.

PROJET DE LOI

modifiant l'article 22 de la loi du 30 décembre 1929,
sur la réparation des accidents du travail survenus
aux gens de mer.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
PAR M. **MARCK**.

MADAME, MESSIEURS,

La loi du 30 décembre 1929 sur la réparation des accidents du travail survenus aux gens de mer, règle dans son chapitre III, l'assurance des accidents du travail survenant aux pêcheurs.

Elle prévoit, en effet, dans son article 20, l'obligation pour les armateurs de bâtiments de pêche — y compris les patrons-armateurs — de s'affilier à la « Caisse commune de la pêche maritime », instituée par elle, et de verser à cette caisse — qui pour des cas déterminés a droit à un subside de l'Etat — une cotisation annuelle par homme embarqué. Le montant de cette cotisation est déterminé par arrêté royal.

**

Or, l'article 22 de la même loi réduit cette cotisation de moitié pour le patron-armateur exploitant son propre bâtiment soit seul, soit avec un équipage dont les membres sont associés ou non.

Pourquoi cette exonération partielle de la taxe annuelle pour cette catégorie déterminée d'armateurs? Parce que le législateur de 1929 — tout comme la Commission spéciale qui a préparé la loi précitée — ont cru devoir prendre une mesure de protection en faveur des petits bateaux, — entre autres ceux utilisés à la pêche de crevettes, — en d'autres termes, ont voulu alléger la charge de l'assurance des accidents pour la petite propriété maritime des humbles gens de mer.

**

(1) La Commission était composée de MM. Anseele, président, Brusselmans, Debruyne (R.), De Schrijver, Eekelers, Joris, Marck, Mariën.

Doch, tal van reeders-stuurlieden zijn, inmiddels, eigenaar geworden van moderne gemotoriseerde visschersboten voor volle zee, ter waarde van ettelijke honderd duizenden frank. Inderdaad, technische en economische factoren hebben, deze laatste jaren, de kleine en de middelmatige visscherij eene grondige evolutie doen ondergaan.

Hier kan dus niet, althans niet voor veel dezer schepen, nog spraak zijn van klein-zee-eigendom. En nochtans al de bedoelde reeders-stuurlieden, zonder uitzondering, blijven de gedeeltelijke vrijstelling der jaarlijksche bijdrage genieten, mits zij zich bevinden in de voorwaarden voorzien door voormeld artikel 22.

Hieruit volgt dat de « Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij » hoe langer hoe meer het getal ziet aangroeien dergenen welke zich op het voordeel van artikel 22 kunnen beroepen — en beroepen — alhoewel zij, feitelijk, bij de andere reeders zouden moeten gerangschikt worden of blijven — dat die Kas een aanzienlijk deel harer voorzieninge inkomsten verliest, terwijl anderzijds de last der door haar te betalen vergoedingen stijgt door de vermeerdering van het aantal kleine verzekeringen en door het buitengewoon groot aantal, in de laatste tijden, overkomen ongevallen met doodelijken afloop — dat, eindelijk, de reeders die het stuurmanschap zelf niet uitoefenen — en wel ook de Staat — het de kort aan geldmiddelen der Kas moeten dekken door eene verhoogde bijdrage.

**

Het is dus noodzakelijk aan dien toestand een einde te maken en dit door het beperken van de gedeeltelijke vrijstelling der bijdrage tot de boten van visschers-stuurlieden, eigenaars van een vaartuig dat waarlijk slechts een klein-zee-eigendom is.

Doch, wat geeft de maat aan van het zee- en economisch belang van een visschersvaartuig ?

De Hooge Raad voor Zeevisscherij, desaan gaande geraadpleegd, heeft de meening uitgedrukt dat die maat wordt aangegeven door de kracht van den mechanischen motor in werking gesteld aan boord van het schip en dat een kracht van 60 HP de grens aanduidt van het klein-eigendom.

Om de hierboven aangehaalde redenen, heeft de Regering op 16 December 1930 een wetsontwerp ingediend de wijziging van artikel 22 der wet van 30 December 1929 voorziende en wel in dezen zin dat de bijdrage in de Gemeenschappelijke Kas verschuldigd door den reeder-stuurman die zijn eigen boot exploiteert, hetzij alleen, hetzij met een bemanning wier leden die al dan niet deelnemend zijn, tot de helft wordt verminderd, wanneer het een schip betreft met oliemotor van minder dan 60 HP, een met dek voorzien visscherszeilschip of een met halfdek voorzien of open vaartuig.

De Senaat heeft dat ontwerp op 24 Februari 1931 ongewijzigd goedgekeurd. Uwe Commissie stelt U voor die goedkeuring te bekrachtigen.

De Verslaggever,

H. MARCK.

De Voorzitter,

E. ANSEELE.

Mais de nombreux patrons-armateurs sont entretemps devenus propriétaires de bâtiments de pêche modernes de haute mer, à vapeur, valant plusieurs centaines de milliers de francs. En effet, des facteurs d'ordre technique et économique ont imprimé, ces dernières années, une évolution profonde à la petite et la moyenne pêche.

Il ne peut donc plus, du moins pour un grand nombre de ces bateaux, être question de petite propriété maritime. Et pourtant tous les patrons-armateurs visés, sans exception, continuent à jouir de l'exonération partielle de la cotisation annuelle, pourvu qu'ils se trouvent dans les conditions prévues à l'article 22 susmentionné.

Il s'en suit que la « Caisse commune de la pêche maritime » voit de plus en plus augmenter le nombre de ceux qui peuvent invoquer — et qui invoquent — l'avantage de l'article 22, bien que, de fait, ils devraient être classés ou rester dans la catégorie des autres armateurs; que cette Caisse se voit privée d'une grande partie de ses ressources escomptées, tandis que, d'autre part, la charge des indemnités à payer augmente par le fait de l'accroissement du nombre des petites assurances et du nombre épouvantable, ces derniers temps, d'accidents avec issue fatale; qu'enfin, les armateurs qui ne sont pas patrons, ainsi que l'Etat, doivent suppléer au déficit de la Caisse par un supplément de cotisation.

**

Il importe donc de mettre fin à cet état de choses, en restreignant l'exonération partielle de la cotisation aux armements de patrons-pêcheurs propriétaires d'un bâtiment qui, effectivement, ne constitue qu'une petite propriété maritime.

Mais qu'est-ce qui donne la mesure de l'importance économique et maritime d'un bâtiment de pêche ?

Le Conseil supérieur de la pêche maritime, consulté à ce sujet, a émis l'avis que cette mesure est donnée par la puissance du moteur mécanique mis en œuvre à bord du bateau, et qu'une puissance de 60 HP indique la limite de la petite propriété.

C'est pour ces motifs que le Gouvernement a déposé le 16 décembre 1930 un projet de loi modifiant l'article 22 de la loi du 30 décembre 1929, en ce sens que la cotisation à la Caisse commune, due par le patron armateur exploitant son propre bâtiment soit seul, soit avec un équipage dont les membres sont associés ou non, est réduite de moitié, s'il s'agit d'un bâtiment à moteur à l'huile de moins de 60 HP, d'un voilier de pêche ponté ou d'une embarcation mi-pontée ou ouverte.

Le Sénat a approuvé ce projet, sans le modifier, le 24 février 1931. Votre Commission vous propose de vous y rallier.

Le Rapporteur,

H. MARCK.

Le Président,

E. ANSEELE.